

Arrest

nr. 196 056 van 4 december 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. OP DE BEECK
Jodenstraat 2/0101
3000 LEUVEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 juni 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 november 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL *loco* advocaat T. OP DE BEECK en van attaché X, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde zich een Oekraïens staatsburger, van Oekraïense etnische origine, afkomstig uit Bryanka, Lugansk oblast, Oekraïne. U woonde samen met uw ouders samen in Bryanka toen er oorlog uitbrak tussen Russisch-talige separatisten en het Oekraïens regeringsleger. Uw gemeente lag daarbij in door separatistische strijdkrachten gecontroleerd gebied (ATO-zone). Behalve een tewerkstelling als administrateur in de gemeentelijke bibliotheek van Bryanka, was u ook professioneel actief als programmeur, onder andere voor een Russische firma in Moskou, voor wie u voor bedrijven bestemde websites ontwierp. Op 17 oktober 2014 werd u door drie gewapende mannen van een separatistische

militie meegenomen van huis. U werd naar een gebouw nabij het oude busstation van Bryanka gebracht. Daar had men vooral interesse voor uw werk als programmeur. U kreeg het voorstel dat u Oekraïense internetsites zou hacken en daarop informatie moest binnensmokkelen. Toen u dit weigerde, werd u geslagen. De volgende ochtend werd er u hetzelfde voorstel gedaan. Toen u weerom weigerde werd u door een escorte naar de buurt van Stakhanov gebracht waar u gedwongen werd loopgraven te graven. U werd er herkend door een vroegere schoolgenoot, die intussen zelf lid was van de separatistische militie. Hij hielp u die nacht te ontsnappen. U vluchtte te voet naar uw ouderlijk huis. Daar begonnen uw ouders die ochtend met de voorbereiding van uw vlucht uit het separatistisch gebied. Nog die ochtend vielen separatistische militairen uw ouderlijk huis binnen op zoek naar u. U was op dat moment verborgen in de kelder. Uw ouders werden voor enkele uren meegenomen naar de basis nabij het oude busstation. Later die dag, tegen de avond, kwamen uw ouders terug naar huis. Zij waren over u ondervraagd en hadden te horen gekregen dat ze zouden worden vermoord als men zou achterhalen dat u bij hen was geweest of dat uw ouders contact hadden gehad met u. De volgende ochtend ontvluchtte u met de smokkelaar die uw ouders hadden geregeld, de separatistische regio. Op 21 oktober 2014 kwam u aan in Lvov. U overnachtte in de woning van uw vriend A. (...) en meldde zich de volgende ochtend als binnenlands ontheemde uit de ATO-zone bij de bevoegde instanties. De volgende dag werd u per telefoon geconvoceerd naar de lokale politieafdeling. Daar werd uw binnenlands paspoort u afgenomen. U werd met een politiewagen overgebracht naar een militair commissariaat. Op het militair commissariaat werd er u gemeld dat u zou worden ingelijfd als militair dienstplichtige en dat u naar het front in het oosten zou worden gestuurd. Vervolgens werd u overgebracht naar een kazerne waar u gedwongen werd te klussen. U zou uiteindelijk drie dagen verblijven in deze kazerne. Tijdens uw verblijf daar maakte u kennis met twee andere recruten die net als u afkomstig waren uit het oosten. In de nacht van 25 oktober op 26 oktober 2014 slaagden jullie erin om gedrieën te ontsnappen uit de militaire kazerne. U keerde terug naar de woning van A. (...). Deze regelde voor u uw vlucht naar West-Europa. Op 2 november 2014 verliet u Oekraïne en op 4 november 2014 kwam u aan in België, waar u diezelfde dag nog asiel vroeg bij de bevoegde Belgische instanties.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een rijbewijs neer.

B. Motivering

U verklaart vervolging te vrezen in Oekraïne vanwege de Oekraïense autoriteiten enerzijds en vanwege de Russischtalige separatistische milities anderzijds. De Oekraïense autoriteiten vreest u omdat u uw militaire dienstplicht bent ontvlucht. De separatistische milities vreest u omdat zij u vervolgen sedert u uit hun hechtenis bent ontsnapt na uw weigering om voor hen websites te hacken.

Echter werden er vaststellingen gedaan die niet langer toelaten enig geloof te hechten aan de door u verklaarde problemen zij het met Russischtalige separatisten enerzijds, zij het met de Oekraïense autoriteiten anderzijds in het kader van een gedwongen recrutering als militair dienstplichtige.

Immers, voor wat betreft de verklaarde problemen in het door Russischtalige separatisten bezette landsdeel werden diverse ongerijmdheden en tegenstrijdigheden vastgesteld die de geloofwaardigheid van uw verklaringen ter zake danig in het gedrang brengen. Zo valt allereerst op dat u de meevoering van uw ouders, toen u zich na uw ontsnapping verborg in de kelder van uw ouderlijk huis, niet vermeld had in de CGVS-vragenlijst die dd.17.11.2014 op de DVZ door u werd ingevuld. U werd met deze vaststelling geconfronteerd (CGVS I, p.31-32). U verklaarde ter zake dat u bij het invullen van de CGVS-vragenlijst ertoe werd aangemaand uw verklaringen kort te houden. Deze uitleg kan niet worden aanvaard. Gezien het levensgevaar dat u zelf koppelt aan een eventuele betrapping door de separatistische strijdkrachten, gezien het ernstige dreigement dat uw ouders hadden ontvangen tijdens hun ondervraging, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u van deze meevoering geen melding maakte in de CGVS-vragenlijst, zelfs in de gegeven omstandigheid als zou u ertoe zijn aangemaand uw verklaringen kort te houden. Deze vaststelling doet reeds afbreuk aan de geloofwaardigheid van dit gegeven.

Bovendien werd een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande deze meevoering van uw ouders na uw ontsnapping. Immers verklaarde u tijdens uw eerste asielgehoor ten overstaan van het CGVS (CGVS I p.30) dat u toen u verborgen zat in de kelder van uw woning, een schot meende te hebben gehoord. Later zou uw vader u inderdaad hebben verteld dat de leider van de separatistische militairen die toen naar uw huis waren gekomen, toen een schot in de lucht had gelost, waarna hij zijn wapen op uw vader richtte en hem ertoe trachtte aan te zetten bekentenissen af te leggen. Daarna zouden uw ouders per auto naar hun basis zijn meegenomen. Echter verklaarde u tijdens uw tweede asielgehoor door het CGVS (CGVS II, p.22) dat u in de hele periode dat u in de kelder zat opgesloten, geen enkele blijk van geweld had gehoord. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p.29). Daarop antwoordde u, na lang nadenken, dat er misschien geschoten was naast de auto waarmee uw ouders uiteindelijk zouden worden meegenomen. Verdere details over de reden waarom er mogelijk een schot zou zijn gelost, had u ditmaal dan weer niet. Deze poging tot verklaring is dan ook niet bevredigend. Gezien het leven van uw ouders en van u zelf op dat moment in gevaar was, kan het niet

aannemelijk worden genoemd dat u geen duidelijkheid zou hebben over een schot dat zou zijn gelost toen u zich voor deze separatistische militairen verborgen hield.

Verdere bevestiging van het gebrek aan geloofwaardigheid van de door u verklaarde problemen in separatistisch gebied wordt gevonden in vaststellingen die ertoe leiden ernstig te twijfelen aan uw verklaring als zou u in de zomer en het najaar van 2014 daadwerkelijk in de regio Lugansk hebben verbleven. Immers werd vastgesteld dat u bijzonder weinig informatie wist te geven over de levensomstandigheden en militaire verrichtingen in deze periode in de regio Lugansk. Bovendien werden diverse tegenstrijdigheden vastgesteld zowel aangaande uw concrete levensomstandigheden in de regio Lugansk in de periode van uw verklaarde problemen, als ook aangaande de manier waarop u uit deze separatistische regio zou zijn ontsnapt.

Voor wat betreft de militaire en politieke ontwikkelingen in de zomer en najaar van 2014 werd alvast vastgesteld dat u belangrijke foute informaties gaf op vragen die hierover werden gesteld. Er werd u gevraagd wanneer de separatistische instanties een referendum hadden georganiseerd over de vraag tot onafhankelijkheid van de regio's Donetsk en Lugansk. U verklaarde zich dat niet meer precies te herinneren maar dat dit referendum wel met zekerheid werd gehouden nadat u was afgestudeerd (CGVS I, p.26,31). U situeerde dat afstuderen rond 25 juli 2014. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie werd gevoegd bij het administratief dossier, dat voornoemd referendum werd georganiseerd op 11 mei 2014. Gezien de publieke ruchtbaarheid die werd gegeven aan dit referendum, althans in de door separatistische groepen gecontroleerde gebieden, waartoe ook uw gemeente Bryanka behoort, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u een dermate foutieve tijdsindicatie verbindt aan dit referendum. Ook de aanvang van de grootschalige militaire confrontaties situeerde u verkeerd. U stelde dat de echte oorlogsverrichtingen ergens in september 2014 waren begonnen (CGVS I, p.21). Uit voornoemde informatie blijkt echter dat deze veel vroeger een aanvang hadden genomen. Van eerste militaire confrontaties is sedert april 2014 al sprake. Maar met name begin juli 2014 was het Oekraïense leger een grootschalig offensief was begonnen in de regio Lugansk en de regio Donetsk, na beëindiging op 30 juni 2014 van een door de Oekraïense kant ingesteld staakt-het-vuren. Ook stelde u dat de stad Slovjansk door Oekraïense troepen was overgenomen ergens in september 2014 en dat de stad later door separatistische krachten was heroverd. Echter blijkt uit voornoemde informatie dat Slovjansk op 5 juli 2014 door Oekraïense strijdkrachten werd overgenomen en dat de stad sedertdien in Oekraïense handen is gebleven tot op heden. Gevraagd of u weet heeft van bombardementen in de buurt van uw gemeente, geeft u correct aan dat er grote gevechten zijn geweest in Perevalsk, naast Alchevsk. Maar anderzijds blijkt dat u geen enkel verder detail weet te geven over wanneer of hoe deze gevechten zich zouden hebben afgespeeld (CGVS I, p.21-22). U werd ook bevraagd over de verandering van de frontlijn in uw regio in de oorlogsperiode maar u slaagde er niet in enige informatie te geven over de veranderingen van de frontlijn, behalve bovengenoemde vermelding als zou Slovjansk in september 2014 zijn veroverd door Oekraïense troepen en later weer heroverd door separatistische eenheden. Dat iemand die in deze periode in de oorlogszone zelf aanwezig was dergelijke vage en foutieve informatie zou verschaffen over de politieke en militaire verrichtingen kan niet geloofwaardig worden genoemd. Het CGVS hecht dan ook geen geloof aan uw verklaring als zou u in de zomer of najaar 2014 aanwezig zijn geweest in de regio Lugansk.

Deze vaststelling wordt bevestigd door de vaststelling van tegenstrijdigheden in uw opeenvolgende verklaringen over uw leven in deze regio en over de concrete manier waarop u erin zou zijn geslaagd de separatistische zone te verlaten. Zo verklaarde u tijdens uw eerste CGVS-gehoor dat er in de oorlogsperiode regelmatig problemen waren met de energievoorzieningen. Aangaande uw internetverbinding gaf u toen aan dat u in de oorlogsperiode in totaal één maal een onderbreking van uw internetverbinding had meegemaakt, en wel een onderbreking van een week tot anderhalve week lang (CGVS I, p.24). Echter verklaarde u in de loop van uw tweede CGVS-gehoor dat er in die periode meerdere onderbrekingen waren van uw internetverbinding, telkens voor de duur van 1 tot 3 dagen. Of er een keer een onderbreking was geweest van meer dan een week kon u zich in dit geval niet meer herinneren (CGVS II, p.24). Dergelijke incoherentie kan niet aannemelijk worden genoemd, met name omdat u van deze internetverbinding afhankelijk was voor uw tewerkstelling als online-programmeur voor een Moskouse firma. Aangaande deze online professionele activiteit werden trouwens eveneens incoherenties vastgesteld. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste CGVS-gehoor dat u deze betrekking had sedert mei 2014 (CGVS I, p.6). Echter verklaarde u tijdens uw tweede CGVS-gehoor dat u sedert midden januari 2014 werkzaam was voor deze firma. U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p.28-29) maar had er geen afdoende verklaring voor. U hield het erop dat u het niet meer wist. Ook deze discrepantie doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling. Verdere bevestiging van dit gebrek aan geloofwaardigheid wordt gevonden in het feit dat u evenmin de bedrijfsleider van deze firma blijkt te kennen (CGVS II, p.28). En tijdens uw tweede

CGVSasielgehoor herinnerde u zich zelfs niet eens de naam van deze firma meer, die luidens uw verklaringen toch meerdere maanden uw werkgever was geweest (CGVS II, p.24).

Tenslotte werd eveneens vastgesteld dat u bedrieglijke verklaringen aflegde over uw uitreis uit de separatistische regio in oktober 2014. Allereerst valt op dat u niet in het minst enige geografische indicatie kan geven van waar de blocpost was gelegen langs dewelke u bent overgegaan naar het gebied dat in handen was van het Oekraïense leger. U werd hierop herhaaldelijk bevraagd maar gaf aan zich ook geen steden of gemeentes meer te kunnen herinneren die in buurt van deze blocpost zouden liggen (CGVS I, p.20; CGVS II, p.31). Van iemand met uw opleidingsniveau, en die claimt in die regio te hebben geleefd tot najaar 2014, kan dergelijke vaagheid niet worden aanvaard. Daarenboven, aangaande de controles die u zou hebben meegemaakt bij deze overgang werden manifeste tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo verklaarde u in het eerste CGVS-asielgehoor dat uw paspoort bij deze overgang twee maal is gecontroleerd, een eerste maal door separatistische militairen, en een tweede maal bij een grote blocpost van de Oekraïense strijdkrachten (CGVS I, p.20-21). Echter verklaarde u in het kader van uw tweede CGVS-gehoor expliciet dat u slechts één paspoortcontrole bent gepasseerd, die van de Oekraïense troepen (CGVS II, p.11). Daarenboven had u bij uw eerste gehoor verklaard dat, van de inzittenden in de bus waarop ook u zat, toen een gezin werd tegengehouden door de Oekraïense strijdkrachten: hen werd de toegang tot het gebied onder controle van de Oekraïense strijdkrachten geweigerd. Echter verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat geen enkele inzittende van de bus waarop u zich bevond, enig probleem had ondervonden bij de paspoortcontrole. U werd ook met deze twee tegenstrijdigheden geconfronteerd (CGVS II, p.31-32). U hield het erop dat uw eerdere verklaring zou kunnen kloppen maar dat u het zich niet goed meer kan herinneren. Deze uitleg kan niet worden weerhouden. Gezien er voor u luidens uw verklaringen levensgevaar was gekoppeld aan een eventuele aanhouding door de separatistische strijdkrachten, kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u geen duidelijkheid zou hebben over het feit of u al dan niet een paspoortcontrole zou zijn gepasseerd bij deze separatistische strijdkrachten. Om dezelfde reden kan het niet aannemelijk worden genoemd dat u zich niet meer zou herinneren dat de concrete poging van bepaalde andere inzittenden van uw bus om de gevarenszone te verlaten, was mislukt.

Deze en voorgaande veelvuldige vaststellingen van ongeloofwaardigheid maken dan ook dat geen geloof kan worden gehecht aan uw verklaring als zou u in de zomer en het najaar van 2014 hebben verbleven in de regio Lugansk, of aan de problemen die u verklaart te hebben meegemaakt in deze regio in genoemde periode.

Ook aangaande de door u verklaarde asielproblemen in de regio Lvov werden blijken van ongeloofwaardigheid vastgesteld. Zo blijkt alvast dat u bijzonder vaag blijft over de gerechtelijke vervolging die u zou riskeren vanwege de Oekraïense autoriteiten. U denkt dat u in opsporing bent vanwege de Oekraïense autoriteiten, maar u heeft hiervan geen enkele indicatie dat zulks ook het geval is (CGVS II, p.7). U gaat ervan uit dat u zou worden vervolgd voor dienstweigering maar u heeft er anderzijds geen idee van welke straffen de Oekraïense wet verbindt aan dienstweigering. U geeft ook toe dat u dit nooit heeft opgezocht (CGVS II, p.7-8). Dergelijke onwetendheid laat zich alvast niet rijmen met de door u verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de Oekraïense autoriteiten.

Ook valt het op dat u in het kader van uw eerste gehoor door het CGVS hoegenaamd niet wist naar welk politiekantoor in Lvov u was geconvoceerd. U stelde toen enkel te weten dat het niet zo ver van het centrum van Lvov was en dat u hiernaartoe buslijn 2 moest nemen (CGVS I, p.26-27). Echter slaagde u erin om tijdens uw tweede gehoor – bijna drie jaar na de feiten – ineens het precieze adres aan te geven, Gorodskastraat 126, en u gaf hierbij aan dat u zich dat adres nog zo goed kon herinneren omdat u van deze locatie was weggevoerd naar de militaire kazerne. Dat u zich drie jaar na de feiten een adres dusdanig precies en expliciet weet te herinneren waar u wat dit adres betreft geheel in gebreke bleef bij een eerder gehoor (dd.21.05.2015), toen iets meer dan een half jaar na de feiten (dd.23.10.2014), is niet aannemelijk en geeft er alvast blijk van dat u bij uw laatste gehoor zich een adres heeft eigen gemaakt door studie. Ook over uw verblijf bij het Oekraïense leger in Lvov werden diverse ongerijmdheden en tegenstrijdigheden vastgesteld. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste gehoor door het CGVS (CGVS I, p.27) dat u van het politiekantoor werd gevoerd naar het militair commissariaat, waar u werd verhoord door de militaire commissaris. U gaf nog aan dat dit militair commissariaat lag op het terrein van de militaire kazerne waar u uiteindelijk zou worden ingekwartierd. Echter verklaarde u in het kader van uw tweede CGVS-gehoor dat u van bij de politie naar een militaire basis werd gevoerd en dat u daar werd toegesproken door het hoofd van die basis. U gaf daarbij expliciet aan dat u toen niet in een militair commissariaat was geweest ofschoon dat wel een wettelijke vereiste is indien u als militair dienstplichtige zou worden ingelijfd (CGVS II, p.16). Bovendien werd een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande het gesprek dat zich tussen deze officier en u had afgespeeld. Immers had u in het kader van uw eerste CGVS-asielgehoor verklaard dat de militaire commissaris waarnaar de politie-escorte u had gebracht, u had aangegeven dat u als recruit onmiddellijk naar uw regio van herkomst zou worden teruggestuurd om daar te vechten tegen separatisten, en dat, indien u dit zou weigeren, u

zou worden doodgeschoten (CGVS I, p.27). Echter had u tijdens uw tweede CGVS-asielgehoor verklaard dat de enige reactie van deze officier, nadat u had verklaard dat u weigerde naar het front in het oosten te gaan, was dat hij glimlachte (CGVS II, p.15,18). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p.32). U had geen aannemelijke verklaring voor deze tegenstrijdigheid, poogde nog aan te geven dat het gesprek u voorkwam als een soort grap, maar dergelijke uitleg is alvast niet bij machte te verklaren dat u in uw eerdere verklaring dan net aangaf dat u ermee werd bedreigd te worden doodgeschoten zo u zou weigeren naar het militair front te gaan. De tegenstrijdigheid is dan ook manifest en raakt de kern van uw asielmotieven. Na studie van uw opeenvolgende verklaringen werd een bijkomende tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande de kledij van de andere recruten in de militaire basis. Tijdens uw eerste CGVS-gehoor verklaarde u immers dat sommige van de andere recruten op de basis een militair uniform hadden, anderen waren – net als u – in burgerkledij (CGVS I, p.29). Echter verklaarde u tijdens uw volgend asielgehoor dat enkel u geheel in burger was gekleed, maar dat alle anderen een militaire broek droegen (CGVS II, p.15,17). Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe te oordelen dat uw verklaring als zou u gedwongen zijn geweest om uw militaire dienst aan te vatten en dat u hierbij gedwongen werd naar het front te gaan in het oosten, bedrieglijk zijn.

In bovenstaande inschatting is ook in rekening gebracht dat u absoluut nalaat enig begin van bewijs te leveren van de verklaarde problemen en ook grotendeels in gebreke blijft voor wat betreft de vaststelling van uw identiteit, uw herkomst of wanneer u waar verblijf zou hebben gehouden. U legt ter ondersteuning van uw asielaanvraag enkel een rijbewijs neer. Daaruit kan enkel worden afgeleid, behalve de attestering van uw rijvaardigheid, dat u in 1990 bent geboren in de regio Lugansk, en dat dit document voor u werd aangemaakt in juli 2008 door de bevoegde instantie in Stakhanov in de regio Lugansk. Enig bewijs van een recentere aanwezigheid in die regio of van de door u verklaarde problemen in de zomer-najaar 2014 kan in dit stuk alleszins niet worden gevonden. Bovendien maakt u niet eens aannemelijk dat u niet in staat zou zijn om meer bewijs te leveren dan tot nog toe het geval is. Alvast dient benadrukt te worden dat van een asielzoeker een niet aflatende en doorgedreven belangstelling voor zijn zaak mag worden verwacht, waarbij deze in het kader van de op hem rustende medewerkingsplicht inspanningen moet doen om zijn asielrelaas eventueel met documenten te staven. Indien geen documenten kunnen worden voorgelegd, moet de asielzoeker het ontbreken ervan verantwoorden. U slaagt hierin alvast niet. Ten eerste zij erop gewezen dat, bij gebrek aan geloofwaardigheid van uw gedwongen recrutering in Lvov, evenmin geloofwaardig is dat daar uw Oekraïens binnenlands paspoort en uw registratiebewijs als binnenlands ontheemde zijn ingehouden zonder ze ooit terug te geven, zoals u wel beweerd heeft (CGVS I, p.10,11,27; CGVS II, p.5,6,9). Bovendien werd evenzeer een tegenstrijdigheid vastgesteld aangaande bewijzen van uw studies. Immers had u verklaard tijdens uw eerste CGVS-asielgehoor dat uw studiebewijzen bij uw vriend A. (...) in Lvov waren achtergebleven (CGVS I, p.10). Echter had u tijdens uw tweede CGVS-asielgehoor aangegeven dat alle studiebewijzen die u had, bij uw ouders liggen en daar steeds hebben gelegen. U verklaarde daarbij ook dat u nooit documenten bij A. (...) had achtergelaten (CGVS II, p.5, 29-30). U werd met deze tegenstrijdigheid geconfronteerd (CGVS II, p.30) maar had hiervoor geen afdoende verklaring: u hield het erop dat u zich dat niet meer herinnert. Gezien deze vaststellingen kan niet worden gesteld dat u aannemelijk maakt dat u dermate weinig bewijs levert van de verklaarde problemen.

Samenhangend met voorgaande argument moet ook worden vastgesteld dat de door u verklaarde klandestiene reisroute uit Oekraïne en naar België compleet geloofwaardigheid mist. U verklaarde doorheen uw gehoren dat u vanuit Lvov vertrokken was met een chauffeur in een minibus. U weet daarbij niet waar of hoe u de Europese Unie bent binnengekomen, u verklaarde het moment van de grenspassage net niet te hebben gezien. U weet niet door welke landen u bent gereisd tot in België. U herinnert zich geen enkele plaatsnaam die u onderweg zou zijn gepasseerd. U stelde weliswaar dat u niets kon zien door de ruiten van de minibus maar u gaf anderzijds wel toe dat de ruiten licht geblindeerd waren: u kon enkel details niet goed onderscheiden. U heeft ook niemand gevraagd door welke landen u reisde, en dit omdat u dat niet interesseerde. U weet dat er vooraf paspoortfoto's voor u waren gemaakt maar u heeft er geen idee van of er een (vals) internationaal paspoort voor u was aangemaakt voor uw klandestiene reis, u weet geheel niet welke documenten er zouden zijn aangewend voor uw reis naar België. Uw vriend A. (...) zou een map hebben overhandigd aan de chauffeur, waarvan u echter niet weet welke documenten daarin zaten. De chauffeur had met u ook geen afspraken gemaakt wat u best zou zeggen of doen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole onderweg. U stelde dat u niet gesproken had met de reisbegeleider omdat die Pools sprak. Anderzijds had u er dan weer geen idee van of de chauffeur ook Engels sprak (CGVS I, p.12-15; CGVS II, p.25-28). Uw reis zou daarbij betaald zijn door uw vriend A. (...) – van wie u zich de familienaam niet meer herinnert (CGVS II, p.25) – maar u heeft er hoegenaamd geen idee van hoeveel geld hij dan zou hebben betaald aan de smokkelaar (CGVS I, p.13; CGVS II, p.25). Deze verklaringen en de

onwetendheid die u aan de dag legt aangaande uw reis zijn echter compleet onaannemelijk. Aangezien een dergelijke clandestiene reis een uiterst precare onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw vlucht uit uw herkomstland, jegens het welke u verklaart een ernstige vrees te koesteren, is het niet aannemelijk dat u dermate onwetend bent aangaande het traject en de organisatie van uw reis. Daarbij moet alvast ook in rekening worden gebracht dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoeelingen en dit op strikt individuele wijze. Het is dan ook ongeloofwaardig dat u geen informatie kan geven over uw reisdocumenten. Voorts, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, is het onwaarschijnlijk dat hij zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle.

Bijgevolg is uw verklaring volgens dewelke u met u onbekende documenten reisde, niet weet hoe u de grenscontroles passeerde, en nooit een internationaal paspoort had (CGVS II, p.4), niet geloofwaardig. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door u verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit het land vertrokken bent, verborgen te houden. De geloofwaardigheid van uw asielrelaas als ook uw algemene geloofwaardigheid komt hierdoor des te meer in het gedrang. De vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw klandestiene inreis in de Europese Unie is des te meer bezwarend gezien u behalve een rijbewijs geen enkel bewijs neerlegde van uw identiteit of van de door u verklaarde asielproblemen.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt dan ook tot de conclusie dat uw verklaringen als zou u tot het najaar 2014 in de regio Lugansk hebben verbleven, als zou u in die regio in voornoemde periode levensbedreigende problemen hebben gehad met separatistische militairen, als zou het Oekraïense leger u hebben trachten gedwongen in te lijven en naar het front in het oosten te sturen, en als zouden de Oekraïense autoriteiten u intussen vervolgen voor dienstweigering, niet geloofwaardig zijn.

Volledigheidshalve zij er nog op gewezen dat voor zover u in het algemeen bezwaar zou hebben tegen het vervullen van een militaire dienstplicht, er in uw geval moet worden opgemerkt dat u gezien uw leeftijd niet meer onderworpen bent aan de dienstplicht. Uit uw personalia blijkt dat u sedert 10 februari 2017 de leeftijd van 27 jaar heeft bereikt. Welnu, uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij uw administratieve dossier werd gevoegd (Ukraine – Service militaire, service alternatif. Situation actuelle, 22/11/2016) blijkt dat de legerdienst geldt voor Oekraïense burgers van 20 tot 26 jaar en dat het feit, de leeftijd van 27 jaar te hebben bereikt vóór het begin van de legerdienst, een reden voor definitieve vrijstelling is. Bijgevolg geldt de verplichte legerdienst wegens uw leeftijd niet meer voor u. De vrees die u in dit verband uit, kan bijgevolg niet als actueel en gegrond worden beschouwd.

Naast de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 en de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend indien er zwaarwichtige gronden zijn om aan te nemen dat, in overeenstemming met artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Welnu, uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er weliswaar militaire incidenten voorkomen in de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, maar dat de situatie er over het algemeen kalm blijft, met uitzondering van de zones grenzend aan de “contactlijn” van de strijdende partijen. De informatie geeft ook aan dat het aantal slachtoffers -en a fortiori de burgerslachtoffers- gering blijft.

Rekening houdend met voornoemde vaststellingen, en na een grondige analyse van de beschikbare informatie, dient vastgesteld dat de Oekraïense provincies van Donetsk en Lugansk, waar u van afkomstig bent, actueel niet gekenmerkt wordt als een uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is om aan te nemen dat uw leven of persoon ernstig wordt bedreigd in de zin van artikel 48/4, § 2, onder c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste middel beroept verzoekende partij zich op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel. In een tweede middel haalt verzoekende partij de schending aan van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951. In een derde en laatste middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad is van oordeel dat deze middelen ingevolge samenhang gezamenlijk behandeld dienen te worden.

2.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing volledig kent en inhoudelijk aanvecht. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van de middelen zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (*vgl.* RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Wat betreft de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, voert verzoekende partij in haar verzoekschrift aan dat de termijn tussen haar twee gehoren op het Commissariaat-generaal geenszins redelijk is. Bovendien hebben haar gehoren plaatsgevonden in de afwezigheid van een raadsman. Voorts begrijpt verzoekende partij niet waarop verwerende partij zich baseert om haar uitleg dat haar eerste verklaring wel zal kloppen doch dat zij het zich twee jaar later niet meer zo goed kan herinneren niet te willen weerhouden. Immers is het geenszins verwonderlijk dat “*het geheugen van verzoeker op datum van 8 juni 2017 niet meer dezelfde informatie bevat dan zijn geheugen van twee jaar eerder*”. Daarnaast bemerkt verzoekende partij dat zij tijdens haar eerste gehoor verklaarde dat zij ‘een klap die leek op een schot’ hoorde, en dat zij vervolgens tijdens haar tweede gehoor ermee geconfronteerd werd dat zij tijdens haar eerste gehoor verklaarde ‘een schot’ te hebben gehoord. Echter kan ‘een klap horen dat op een schot lijkt’ niet vereenzelvigd worden met ‘een schot horen’, waardoor verzoekende partij dan ook “*door het CGVS op het verkeerde been werd gezet, met alle gevolgen van dien voor de accurateheid van deze informatie*”. Ten slotte verwijst verzoekende partij in dit verband nog naar artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

2.2.3.2. De Raad wijst er, wat betreft de opmerking van verzoekende partij dat zij tijdens haar gehoren op het Commissariaat-generaal niet werd bijgestaan door een advocaat, vooreerst op dat artikel 19, § 1 van het koninklijk besluit van 11 juli 2013 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen als volgt luidt: *“De asielzoeker kan zich tijdens de behandeling van zijn aanvraag bij het Commissariaat-generaal laten bijstaan door een advocaat of een vertrouwenspersoon. De advocaat of de vertrouwenspersoon kan het gehoor van de asielzoeker bijwonen. Elke verstoring van het gehoor zal door de ambtenaar onmiddellijk worden gemeld aan zijn functionele overste en worden genoteerd in de notities van het gehoor. De afwezigheid van de advocaat of van de vertrouwenspersoon belet de ambtenaar niet de asielzoeker persoonlijk te horen.”*. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat een kandidaat-vluchteling de mogelijkheid heeft om zich tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te laten bijstaan, doch dat dit geen verplichting is. Verzoekende partij draagt de verantwoordelijkheid voor de organisatie van haar verdediging en indien zij de bijstand van een raadsman wenste was het haar taak om op diligente wijze haar verdediging te laten waarnemen door een raadsman van haar keuze.

Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, wijst de Raad erop dat voormeld artikel als volgt luidt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren.”*. De Raad stelt vast dat uit de gehoorverslagen en uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat verzoekende partij geconfronteerd werd met verschillende tegenstrijdigheden in haar verklaringen. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden waarmee zij niet werd geconfronteerd, bemerkt de Raad dat de toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het volgende stelt: *“Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347). De Raad merkt bovendien op dat verzoekende partij de gelegenheid heeft om bij de Raad de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in haar verklaringen, maar *in casu* niet overtuigt.

De Raad is voorts van oordeel dat het door verzoekende partij ter vergoelijking aangehaalde tijdsverloop tussen haar verschillende gehoren op het Commissariaat-generaal geenszins van aard is afbreuk te doen aan de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, nu deze betrekking hebben op ingrijpende gebeurtenissen waarvan verwacht mag worden dat deze in het geheugen van verzoekende partij gegrift staan en zij hierover coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen kan afleggen. Meer bepaald werden tegenstrijdigheden vastgesteld aangaande de meevoering van haar ouders, de in de oorlogsperiode door haar gekende problemen met de energievoorzieningen dewelke zij nodig had voor haar tewerkstelling als online-programmeur voor een Moskou-firma, de aanvang van voormelde tewerkstelling als online-programmeur, haar uitreis uit de separatistische regio in oktober 2014 en haar verblijf bij het Oekraïense leger in Lvov,

Waar verzoekende partij in verband met de vastgestelde tegenstrijdigheid in haar verklaringen omtrent hetgeen zij hoorde toen separatistische militairen haar ouderlijk huis binnenvielen en zij zich verborgen hield in de kelder van haar ouderlijk huis tracht aan te tonen dat zij door de wijze van vraagstelling tijdens haar gehoor op het verkeerde been werd gezet, is de Raad van oordeel dat verzoekende partij hierin geenszins gevolgd kan worden. Het doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar verklaringen dat verzoekende partij tijdens haar eerste gehoor verklaart dat zij *“veel lawaai (hoorde) en ook een klap die leek op een schot”* (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2015, p. 30) en vervolgens tijdens haar tweede gehoor, geheel tegenstrijdig hiermee, stelt dat zij geen enkele blijk van geweld had gehoord en *“niets gehoord en niets gezien”* had (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 08/06/2017, p. 22). Tijdens haar eerste gehoor gaf zij bovendien nog uitdrukkelijk aan dat haar vader haar later zou vertellen dat de leider van de separatistische militairen die toen naar haar huis waren gekomen een schot in de lucht had gelost, waarna hij zijn wapen op haar vader richtte en hem ertoe trachtte aan te zetten bekentenissen af te leggen (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2015, p. 30-31). In het licht van deze verklaring tijdens haar eerste gehoor, is het dan ook opvallend dat verzoekende partij wanneer zij tijdens haar tweede gehoor wordt geconfronteerd met haar eerdere verklaring dat zij een schot zou

hebben gehoord slechts na lang nadenken stelde dat er misschien geschoten was naast de auto waarmee haar ouders uiteindelijk zouden worden meegenomen. Verwerende partij merkt dienaangaande terecht op dat gezien haar leven en dat van haar ouders op dat moment in gevaar was, het niet aannemelijk genoemd kan worden dat verzoekende partij geen duidelijkheid zou hebben over een schot dat zou zijn gelost toen zij zich voor deze separatistische militairen verborgen hield.

De Raad concludeert dat verzoekende partij met bovenstaand verweer de verschillende in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden op geen enkele manier weerlegt dan wel verklaart. Deze tegenstrijdigheden ondergraven op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar bewering als zou zij in de zomer en het najaar van 2014 verbleven hebben in de regio Lugansk en de door haar voorgehouden problemen met de Russischtalige separatistische milities enerzijds en de Oekraïense autoriteiten anderzijds.

2.2.4.1. Wat betreft de vaststelling van verwerende partij dat zij de meevoering van haar ouders niet heeft vermeld tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, benadrukt verzoekende partij dat zij op geen enkel ogenblik de bedoeling heeft gehad om nalatig te zijn en dat zij de voornaamste elementen voor wat betreft haar eigen persoonlijke situatie in het kort had toegelicht tijdens haar interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij zij zo volledig mogelijk probeerde te zijn en zij daarom spontaan de doodsb bedreigingen naar haar ouders toe eveneens heeft willen verduidelijken. Verzoekende partij begrijpt niet hoe dit de geloofwaardigheid van haar asielrelaas aantast.

2.2.4.2. De Raad treedt verwerende partij evenwel bij in de motivering dat de vaststelling dat verzoekende partij van deze meevoering geen melding maakte in de CGVS-vragenlijst afbreuk doet aan de geloofwaardigheid ervan. De Raad wijst er in dit verband op dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De Raad stipt verder ook aan dat, ondanks het feit dat de vragenlijst, die wordt ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin onder het luik 3 vraag 5 wordt gevraagd een kort overzicht te geven van de belangrijkste feiten die wijzen op een vrees of een risico, niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, van verzoekende partij mag worden verwacht dat zij alle wezenlijke elementen uit haar asielrelaas vermeldt (administratief dossier, stuk 12). Gezien het levensgevaar dat verzoekende partij zelf koppelt aan een eventuele betrapting door de separatistische strijdkrachten en gezien het ernstig dreigement dat haar ouders hadden ontvangen tijdens hun ondervraging kan het niet aannemelijk worden genoemd dat verzoekende partij van deze meevoering geen melding maakte in de CGVS-vragenlijst. Verder wijst de Raad erop dat nergens uit de CGVS-vragenlijst blijkt dat verzoekende partij een tijdslimiet werd opgelegd binnen dewelke zij haar asielmotieven diende uiteen te zetten en werd haar bij de invulling van voormelde vragenlijst, bij luik 3 vraag 5, de gelegenheid geboden haar asielrelaas zelf te vertellen, zonder dat dit door enige bijkomende vraagstelling werd gestuurd. Ook op de slotvraag of zij nog iets had toe te voegen antwoordt verzoekende partij ontkennend. Daarenboven werden haar verklaringen haar achteraf nog voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 12, p. 3). Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat haar niet de kans werd geboden om tijdens dit interview alle feiten uiteen te zetten die aan de grond liggen van haar vrees voor Russischtalige separatisten.

2.2.5.1. Waar verwerende partij haar verwijt een foutieve tijdsindicatie te verbinden aan het referendum over de vraag tot onafhankelijkheid van de regio's Donetsk en Lugansk, bemerkt verzoekende partij dat zij verschillende vragen van verwerende partij over het referendum consistent heeft beantwoord en dat zij deze vragen niet had kunnen beantwoorden indien zij tijdens de zomer van 2014 niet in de regio Lugansk zou zijn geweest. Verzoekende partij beklemt oot dat zij haar studies beëindigd heeft in mei 2014, waarna zij onmiddellijk als programmeur is beginnen werken. Derhalve verklaart zij correct dat het referendum heeft plaatsgevonden nadat zij haar studies beëindigd heeft. Toen haar op het Commissariaat-generaal – buiten de context van het referendum – gevraagd werd wanneer zij is afgestudeerd en zij verklaart dat dit rond 25 juli was, verwees zij naar de datum van haar diploma-uitreiking.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat waar verzoekende partij de door verwerende partij vastgestelde foutieve tijdsindicatie van het referendum tracht te verklaren door de uitleg dat haar

diploma-uitreiking plaatsvond rond 25 juli, hetgeen verklaart waarom zij stelde dat zij rond 25 juli was afgestudeerd, doch haar studies reeds beëindigd waren in mei 2014 waardoor zij dan ook correct stelde dat het referendum plaatsvond nadat zij haar studies beëindigde, dit een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring betreft die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde foutieve verklaringen alsnog correct te laten schijnen, daar verzoekende partij tijdens haar gehoor uitdrukkelijk stelde dat zij toen het referendum plaatsvond “*zeker al afgestudeerd*” was (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2015, p. 26), waardoor zij, in het licht van haar overige verklaringen, het referendum na 25 juli 2014 situeerde (administratief dossier, stuk 8, gehoorverslag CGVS d.d. 21/05/2015, p. 31). Weze het bovendien nog benadrukt dat het hoe dan ook onaannemelijk is dat verzoekende partij, gevraagd naar wanneer het referendum plaatsvond, zich zelfs niet ongeveer herinnert wanneer dit plaatsvond en wat betreft situering in de tijd enkel kan stellen dat zij toen al afgestudeerd was.

De Raad onderstreept daarnaast nog dat de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de verklaring van verzoekende partij als zou zij in de zomer en het najaar van 2014 hebben verbleven in de regio Lugansk niet alleen gebaseerd is op de vaststelling dat zij er niet in slaagt het referendum correct in de tijd te situeren, doch tevens op haar foutieve situering in de tijd van de aanvang van de grootschalige militaire confrontaties, de vaststelling dat zij, hoewel zij correct kan aangeven dat er grote gevechten zijn geweest in Perevalsk, naast Alchevsk, geen enkel verder detail weet te geven over wanneer of hoe deze gevechten zich zouden hebben afgespeeld, de vaststelling dat zij nauwelijks informatie kon geven over de veranderingen van de frontlijn en de vaststelling dat zij tegenstrijdige verklaringen aflegt over haar leven in deze regio en over de concrete manier waarop zij erin zou zijn geslaagd de separatistische zone te verlaten. Door verzoekende partij worden geen overtuigende argumenten aangebracht die voormelde vaststellingen in een ander daglicht stellen, waardoor deze vaststellingen onverminderd overeind blijven. Het gegeven dat verzoekende partij over bepaalde zaken in verband met haar beweerde regio van herkomst wel correcte verklaringen aflegde, doet aan voormelde vaststellingen geen enkele afbreuk en volstaat geenszins om aan te tonen dat zij in de zomer en in het najaar van 2014 wel degelijk in de regio Lugansk verbleef.

2.2.6.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat zij bijzonder vaag blijft over de gerechtelijke vervolging die zij zou riskeren vanwege de Oekraïense autoriteiten en voorts geen idee heeft van welke straffen de Oekraïense wet verbindt aan dienstweigering, meent verzoekende partij dat zij duidelijk is geweest in haar verklaring hieromtrent en dat zij wel degelijk weet wat boven haar hoofd hangt zonder hiervoor te moeten verwijzen naar de Oekraïense wet.

2.2.6.2. De Raad stelt vast dat verzoekende partij met bovenstaand verweer geen enkele afbreuk doet aan de motivering in de bestreden beslissing dat verzoekende partij bijzonder vaag blijft over de gerechtelijke vervolging die zij zou riskeren vanwege de Oekraïense autoriteiten, nu zij stelt te denken in opsporing te zijn vanwege de Oekraïense autoriteiten, doch hiervan geen enkele indicatie heeft dat zulks ook het geval is, en zij ervan uitgaat dat zij zou worden vervolgd voor dienstweigering, maar geen idee heeft van welke straffen de Oekraïense wet verbindt aan dienstweigering. Hoewel verzoekende partij het tegendeel beweert in haar verzoekschrift, blijkt uit haar verklaringen dan ook geenszins dat zij op de hoogte is van wat de concrete gevolgen kunnen zijn van haar dienstweigering, hetgeen niet te rijmen valt met de door haar verklaarde ernstige vervolgingsvrees jegens de Oekraïense autoriteiten. Daarenboven benadrukt de Raad dat door verwerende partij tevens ongerijmdheden en tegenstrijdigheden werden vastgesteld over het verblijf van verzoekende partij bij het Oekraïense leger in Lvov, die verzoekende partij op geen enkele manier afdoende weerlegt of verklaart (zie punt 2.2.3.2.). Aan de verklaring van verzoekende partij dat zij gedwongen zou zijn geweest om haar militaire dienst aan te vatten en dat zij hierbij gedwongen werd naar het front te gaan in het oosten, kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Dat zij in Oekraïne vervolging vreest wegens dienstweigering, maakt zij dan ook op geen enkele manier aannemelijk.

2.2.7.1. Waar verwerende partij geen geloof hecht aan haar reisweg uit Oekraïne, houdt verzoekende partij vol dat zij *in casu* evenwel niet onderworpen werd aan een identiteitscontrole. Verder betoogt verzoekende partij dat verwerende partij deze beweerde strenge identiteitscontroles niet onderbouwt met (actuele) objectieve informatie en zich hiervoor slechts baseert op oude bronnen die dateren van 2006, waardoor zij onjuiste conclusies trekt.

2.2.7.2. De Raad is evenwel, samen met verwerende partij, van oordeel dat de door verzoekende partij beschreven gang van zaken allesbehalve geloofwaardig is. Haar onwetendheid omtrent haar reistraject en de voor haar reis gebruikte documenten en haar verklaring dat de chauffeur geen afspraken met haar

had gemaakt over wat zij best zou zeggen of doen in geval van een persoonlijke identiteitscontrole onderweg, ondergraven op ernstige wijze de door haar voorgehouden clandestiene reisroute uit Oekraïne. Immers blijkt uit de informatie die door verwerende partij werd toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 16, landeninformatie, delen 5 en 6) dat er bij binnenkomst van Europa strenge identiteitscontroles plaatsvinden waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen en dit op strikt individuele wijze. Door verzoekende partij wordt geen informatie bijgebracht waaruit blijkt dat voormelde informatie niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn. Gelet op voormelde informatie is het geenszins geloofwaardig dat verzoekende partij geen informatie kan geven over haar reisdocumenten en dat, gezien het risico op ernstige sancties voor de mensensmokkelaar/passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers, de smokkelaar zijn klant absoluut niet op de hoogte heeft gebracht van het soort document dat wordt gebruikt om te tonen in geval van controle. Gelet op het ongeloofwaardig karakter van de door haar voorgehouden reisweg, ontstaat het vermoeden dat verzoekende partij haar internationaal paspoort bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor de reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit het land vertrokken is, verborgen te houden.

2.2.8. Daar waar verzoekende partij betreffende haar beweerde onmogelijkheid om bijkomende documenten bij te brengen aangaande haar identiteit en/of herkomst, volhoudt dat haar binnenlands paspoort, het document dat haar ID-nummer bevat en de bijlage bij haar militair boekje zijn achtergebleven op het militair commissariaat, wijst de Raad erop dat uit wat voorafgaat blijkt dat verzoekende partij geen argumenten bijbrengt die van aard zijn de motivering in de bestreden beslissing dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door verzoekende partij voorgehouden gedwongen rekrutering in Llov in een ander daglicht te stellen. Daar geen enkel geloof kan worden gehecht aan deze gedwongen rekrutering in Llov, is het evenmin geloofwaardig dat daar haar Oekraïens binnenlands paspoort en haar registratiebewijs als binnenlands ontheemde zijn ingehouden zonder ze ooit terug te geven. Verzoekende partij biedt dan ook geen afdoende verklaring voor het feit dat zij nalaat enig begin van bewijs te leveren van de door haar verklaarde problemen en ook grotendeels in gebreke blijft voor wat betreft de vaststelling van haar identiteit, haar herkomst of wanneer zij waar verblijf zou hebben gehouden.

2.2.9. Het geheel van bovenstaande vaststellingen leidt dan ook tot de conclusie dat de verklaringen van verzoekende partij als zou zij tot het najaar 2014 in de regio Lugansk hebben verbleven, als zou zij in die regio in voornoemde periode levensbedreigende problemen hebben gehad met separatistische militairen, als zou het Oekraïense leger haar hebben trachten gedwongen in te lijven en naar het front in het oosten te sturen, en als zouden de Oekraïense autoriteiten haar intussen vervolgen voor dienstweigering, niet geloofwaardig zijn.

2.2.10. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij bedrieglijke verklaringen aflegt over haar (recente) herkomst uit de regio Lugansk, waardoor de Raad in het ongewisse verkeert over waar verzoekende partij voor haar aankomst in België in Oekraïne of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen zij haar werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoekende partij het de Belgische asielinstanties niet toelaat haar reële situatie te achterhalen en er bijgevolg ten aanzien van haar noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat zij in geval van terugkeer naar haar land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Daarenboven stelt de Raad vast dat betreffende de motivering van verwerende partij over de regio Lugansk in het kader van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet verzoekende partij niet middels andersluidende informatie aantoont dat de informatie waarop verwerende partij zich desbetreffend steunt niet correct of niet langer actueel zou zijn.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 15 en 16), en dat verzoekende partij tijdens de gehoren op het Commissariaat-generaal d.d. 21 mei 2015 en 8 juni 2017 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag

van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. De middelen zijn ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier december tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT